

formaal. Jeg har spurgt et andet Medlem af dette Ting, som er Leder af en Fagforening, og faaet at vide, at Forholdene i den er tilsvarende. For øvrigt vil jeg naturligvis fastholde Arbejdernes Ret til selv at bestemme over de Penge, de tjener.

Med Hensyn til Maaden for Fordelingen af det offentlige Tilskud til Kasserne har jeg en Grund at anføre udover; hvad jeg alt har sagt om Forsikringen, nemlig at det vilde blive daarligt bevendt, hvis det gik saadan, at en Del af de store Kasser, der omfatter de bedst lønnede Arbejdere, sagde: Det er ikke i første Række Statens Kontrol, vi søger at faa fat i, og naar vi kun skal have 15—20 pCt. fra det offentlige, vil vi, da vore Arbejdere er bedre stillede, hellere betale det selv og gaa vor Vej. Saa har, det vil jeg sige den højtærede Indenrigsminister, dette Lovforslag slaet Arbejdsløshedsforsikringen ihjel i vort Land. Det anmoder jeg den højtærede Minister om at tænke paa. Det er ikke helt ud i det blaa, naar jeg siger, at det kunde gaa saadan.

Det, jeg sagde i Gaar med Hensyn til den Stilling, Arbejdsdirektøren efter Lovforslaget vilde faa, var ingenlunde ment som et Angreb paa Direktøren, aldeles ikke. Jeg vil her betone, at baade jeg personlig og mine Folk har haft et udmærket Samarbejde med Direktøren, men jeg bebrejder Indenrigsministeren, at han vil give Direktøren en saadan Stilling, at den efterhaanden kommer til at true Kasserens Selvstyre. De Tilfælde, den højtærede Indenrigsminister omtalte, om Straf for Svig mod Kasserne o. s. v., har hørt til de Sager, som er behandlet i Nævnet hidtil, og der foreligger intet som helst om, at saadanne Sager behøver at tages derfra.

Med Hensyn til Laanepolitikken vil jeg sige, at den Kasse, jeg nu ikke mere repræsenterer, er efter min Mening bleven snydt for et Bidrag af Staten. Ifølge Loven af 1920 kunde Kasserne i Januar Kvartal udbetale ekstraordinær Hjælp til deres arbejdsløse og faa en Del deraf refunderet af Staten og skulde selv bære det øvrige. Men havde de ikke Penge, kunde de laane, hvad de skulde bruge, hos Staten, indtil en vis Grænse, og det blev stillet i Udsigt, at de, der gjorde dette, muligvis kunde faa en Del eftergivet. Den Kasse, jeg i sin Tid havde den Ære at repræsentere sammen med andre, laante af Staten, men vi maatte tilbagebetale det hele.

Den højtærede Minister kom ind paa Murerkonflikten og Cirkulæret af 26. September 1926. Derom vil jeg sige, at i Nævnet, hvor jeg har været med til at behandle dette Cirkulære, blev der nedsat

et lille Udvalg: en Arbejder, en Arbejdsgiver, og jeg tror en Repræsentant for det konservative Parti, og der opnaaedes fuldkommen Enighed om, hvorledes Reglerne skulde være for Tilfælde af Strejker og Lockout, og den Indstilling, der afgaves, blev tiltraadt enstemmigt af samtlige i Nævnet repræsenterede Partier. Saa er der, forekommer det mig, ikke noget at bebrejde i hvert Fald den afgaaede Socialminister i Anledning af det Spørgsmaal.

I Anledning af, hvad den højtærede Minister sagde med Hensyn til Arbejdsgivernes Repræsentation i Arbejdsløshedsnævnet, vil jeg sige, at Forholdet er dog det, at for hver Arbejderrepræsentant i Nævnet skal Arbejdsløshedskasserne indbetale 2 Mill. Kr., medens der for hver Arbejdsgiverrepræsentant kun skal indbetales 400 000 Kr. allerhøjest; dette sidste Beløb kan endda gaa ned, idet der kan komme et Tidspunkt, hvor Arbejdsløshedskasserne kun faar Renten af Fonden; det vil rimeligvis sige, at Arbejdsløshedskasserne kommer til at nøjes med et Tilskud paa 600 000 Kr., og saa bliver Indbetalingen kun 300 000 Kr. for hver Arbejdsgiverrepræsentant. Det er muligt, at man fra den Side mener, at Arbejdsgiverrepræsentanterne har større Betydning end Arbejderrepræsentanterne, og at det derfor ikke er nødvendigt, at Arbejdsgiverne indbetaler saa meget pr. Repræsentant, men jeg synes alligevel, at man skal beholde Selvstyreprincippet og Princippet Ligelighed. Det fastslog man, den Gang vi vedtog Loven om Arbejdsløshedsfonden.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Løn-niveauet, som den højtærede Indenrigsminister kom ind paa, hos os og de med os konkurrerende Lande har jeg i Gaar peget paa, at selv i disse Lande, som man hævder er vore Konkurrenter og bevirker, at vi har den store Arbejdsløshed, trækkes man med en lige saa stor eller en større Arbejdsløshed end den, vi har herhjemme. Aarsagerne kan altsaa ikke ligge i Lønmomentet, i hvert Tilfælde aldeles ikke som det eneste afgørende.

Saa var der en Repræsentant for Retsstatspartiet, det ærede Medlem Hr. Axel Dam, oppe paa denne Talerstol og fortalte os om alle de Velsignelser, vi vilde gaa ind til, hvis vi blot gennemførte Henry George's Teorier. Naturligvis havde det interesseret mig mere som Repræsentant for Arbejdsløshedskasserne at høre, hvorledes det ærede Medlem stillede sig til dette Forslag, men det hørte vi intet om. At der bliver saa dejligt her paa Jorden, hvis